

PLANIFICĂ AZI PENTRU IMPACTUL DE MÂINE

Cum să lași o moștenire
prin acțiunile tale zilnice

DR. RICHARD PERHAI
DR. LARRY OATS

Planifică azi pentru impactul de mâine

RICHARD PERHAI
LARRY OATS

PLANIFICĂ AZI PENTRU IMPACTUL DE MÂINE

Cum să lași o moștenire
prin acțiunile tale zilnice

MAGNA GRATIA

PLANIFICĂ AZI PENTRU IMPACTUL
DE MÂINE. CUM LAȘI O MOȘTENIRE PRIN
ACȚIUNILE TALE ZILNICE

Dr. Richard Perhai, Dr. Larry Oats

Copyright © 2026 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Leaving a Legacy Through Your Daily Actions: Planning Today for Tomorrow's Impact*, de Richard Perhai, Larry Oats, The Mentoring Project, 2026. Tradus și publicat cu permisiunea The Mentoring Project – <https://thementoringproject.com/>

Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare și DTP: MG Studio.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

ISBN: 978-630-351-329-4 (pdf).

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Cuprins

Introducere	7
Partea întâi. Isprăvnicia unei vieți	13
Partea a doua. Idolii pe care îi construim	27
Partea a treia. Vocabularul credinței	41
Partea a patra. Înțelepciune practică pentru Împărăție	55
Partea a cincea. Cum să închei bine	71
Încheiere. Primul pas trebuie făcut azi	79
Despre MAGNA GRATIA	

INTRODUCERE

Stăteam într-o sufragerie mică în urmă cu câțiva ani. Casa îi aparținea unei femei din biserica noastră, pe nume Martha, care avea 92 de ani. Aerul mirosea a hârtie veche și ceai. Știam că Martha nu mai avea mult timp de trăit. Ea a întins mâna spre o măsută și a luat o Biblie. Pielea copertii Bibliei aproape că se decojea. Cotorul era lipit cu o bandă adezivă transparentă. „Asta este tot ce am să le las moștenire alor mei”, mi-a spus ea.

Ea nu vorbea despre bani, deși avea o casă și un mic cont de economii. Dar ei nu i păsa de aceste lucruri. Ea vorbea despre nepoții ei. Martha petrecuse 40 de ani scriind notițe pe marginea acelei Biblii. Când fiul ei a fost bolnav, ea scria rugăciuni pe hârtie pentru el. Mai mult, a transcris versete care

au ținut-o sănătoasă la minte după ce soțul ei a murit. Acum era îngrijorată, așa că m-a întrebat: „Cum să le las o moștenire evlavi-oasă nepoților mei?”

Noi ne gândim adesea la lăsarea unei moșteniri ca la o problemă legală: testamente, taxe și cine primește piesa aceea de porțelan fin. Aceste lucruri contează pentru că vrem să fim responsabili. Dar nu ele sunt esența discuției. O moștenire este ceea ce îi lași cuiva care rămâne în urma ta. O moștenire este ceea ce lași în urmă.

Biblia spune că noi doar trecem prin lume și că suntem ca ceața. Asta sună oarecum întunecat, dar de fapt este ceva folositor, pentru că ne învață că putem înceta să încercăm să construim un regat pentru noi înșine. Nu trebuie să fim faimoși. Nu trebuie să avem numele nostru scris pe o clădire. Trebuie să fim credincioși.

Istoria este plină de oameni care au simțit această tensiune. În biserica primară, oamenii au pierdut totul pentru credința lor. Ei nu aveau conturi bancare de lăsat în urma lor, dar aveau povești de viață. Aveau Evanghelia. Ei au transmis mai departe adevărul că Isus este Domnul. Iar acest lucru a fost suficient pentru a schimba lumea întreagă. Astăzi, constatăm existența unui gol în acest sens. Noi mergem la biserică duminică și vorbim despre veșnicie, după care, începând cu ziua de luni, ne conectăm la conturile noastre bancare și simțim un alt tip de presiune. Vrem să fim în siguranță. Vrem să ne creștem copiii în siguranță. Dar lumea este stricată, banii pot dispărea și sănătatea poate slăbi. Eu văd această luptă în propria viață mai mereu. Vine un tată la mine, arătând obosit, după ce a lucrat 60 de ore pe săptămână timp de 20 de ani. El i-a oferit familiei sale o viață grozavă, dar copiii

lui nu-l cunosc, și nu-L cunosc nici pe Dumnezeu. El și-a dat seama prea târziu că a construit casa greșită.

Tema acestui ghid de studiu are de-a face cu a redescoperi această focalizare. Ea are de-a face cu isprăvnicia biblică. Da, acesta este un cuvânt greu, sensul fiind că ai grijă de ceva ce îți aparține altcuiva. Viața ta Îi aparține lui Dumnezeu. Bani tăi Îi aparțin lui Dumnezeu. Chiar și copiii tăi Îi aparțin Lui. Așa că vom vorbi despre cum să trăiești într-un fel care să dureze. Ne vom uita către întrebări dificile, vom vorbi despre bani și moștenire, dar le vom privi prin prisma Crucii. Vom vorbi despre cum să scrii o scrisoare despre ce vrei să lași moștenire.

Acesta este un lucru dificil de făcut. Și credința este întotdeauna așa. Probabil că vei conștientiza că ai făcut unele greșeli. Și eu am făcut. Dar harul lui Dumnezeu este

INTRODUCERE

mai mare decât planificarea noastră proastă. Poți să o iei de la capăt de azi, și nu ai nevoie de un milion de dolari pentru asta. Ai nevoie însă de o inimă liniștită și de o atitudine dispusă să învețe și să aplice. Hai să vedem cum funcționează asta.

PARTEA ÎNTÂI. ISPRĂVNICIA UNEI VIETI

ISPRĂVNICIA BIBLICĂ – ÎNȚELEGÂND CĂ SUNTEM CHIRIAȘI, NU PROPRIETARI

Există un moment în viață când iluzia dispare în sfârșit. Uneori, momentul se petrece pe holul unui spital. Alteori, totul se petrece la o înmormântare. Mie mi s-a întâmplat când am stat într-o casă goală, după ce copiii au crescut și au plecat mai departe, fiecare la viața lui. M-am uitat în jur la lucrurile pe care am muncit din greu să le construiesc, să le protejez și să le păstrez. Mi-am dat seama atunci cât de puține dintre acele lucruri erau de fapt sub controlul meu. În final, controlul nu există. În realitate, eu n-am controlat niciodată lucrurile. Scriptura nu le lasă oamenilor impresia că ei ar putea

pretinde că iluzia aceasta este reală pentru mult timp.

CINE ESTE PROPRIETARUL

Când citesc Psalmul 24, mie mi se pare că el trece direct la subiect. El spune clar: „Al Domnului este Pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc!” Nu doar majoritatea lucrurilor. Nu doar lucrurile spirituale, ci totul. Asta înseamnă Pământul, resursele și popoarele. Psalmul 24 vorbește, de asemenea, despre părțile private ale vieții noastre, pe care noi le ținem aproape de noi, precum timpul nostru, copiii, oportunitățile, sănătatea și influența noastră. Pe măsură ce citești aceste versete, observă cum respiri. Acea suflare nu începe cu tine și nu se termină cu tine.

Acest adevăr sună simplu până când se opune felului în care noi trăim cu adevărat.

Noi vorbim de parcă am fi proprietari. Plătim asemenea unor proprietari. Protejăm ce avem de parcă am fi stăpâni. Noi vorbim despre copiii *mei*, banii *mei*, viitorul *meu*, pensionarea *mea*. Scriptura nu ne ceartă pentru că folosim acest limbaj, dar corectează în tăcere presupunerile noastre elementare despre administrare versus proprietate. Noi suntem chiriași. Fiecare lucru bun pus în mâinile noastre vine cu o încredințare atașată. Nu cu acte de proprietate. Este o responsabilitate. O chemare de a avea grijă de ceea ce Îi aparține altcuiva. Iar asta schimbă postura vieții noastre, transformă acumularea în administrare, anxietatea în responsabilitate și generozitatea dintr-o virtute opțională într-un rezultat natural al credinței.

MISIUNEA NEÎNȚELEASĂ

În mai multe sufragerii decât pot să număr, în seri târzii, cu cafea răcită și foi de

calcul închise, am văzut cum un fel anume de conștientizare și-a făcut loc încet pe chipul oamenilor. Nu ceva scandalos sau umilitor, ci un soi de durere tăcută. Un tată își vede fiul trăind un vis care nu este cu adevărat al lui. O mamă își dă seama că încurajarea ei a devenit treptat o presiune. Nu sunt voci ridicate, ci doar sentimentul apăsător că, undeva pe parcurs, misiunea a fost înțeleasă greșit.

Cariere de 30 de ani. Schimburi la fabrică. Aceleași cizme uzate la călcâi. Am cunoscut bărbați care au construit companii puternice și care au crezut că munca lor era scopul pentru care existau. Abia ulterior, când viața a încetinit și aplauzele s-au stins, a apărut o întrebare mai dificilă: Am fost vreodată cu adevărat la conducere, sau doar am presupus pur și simplu că sunt proprietarul?

Majoritatea oamenilor nu observă asta,

dar durerea nu vine din eșec. Ea vine din a călca în afara liniei corecte de demarcație. Dumnezeu ne dă responsabilitate cu un scop. El nu este nepăsător în ce privește influența noastră. Copiii, resursele, abilitățile și oportunitățile nu ne sunt date întâmplător. Toate acestea sunt sarcini. Și odată cu sarcinile vine responsabilitatea – nu panica, ci responsabilitatea.

Când înțelegem greșit tema, totul pare mai greu decât ar trebui să fie.

SPINII DIN CÂMP

Uite-te la Geneza 3. Este interesant că Scriptura nu plasează în fapt un blestem asupra muncii – ea blestemă ușurătatea. Spini. Acea împotrivire neobosită. Este ca și cum pământul te împinge fizic înapoi. Și, dacă suntem sinceri, acesta este un detaliu specific pe care majoritatea oamenilor pur și simplu... ei bine, îl trec cu vederea, chiar și

când vine vorba despre versetele biblice legate de bani.

Transpirația a intrat în final în ecuație.

Vei vedea același tip de fricțiune pe piețele de astăzi. Sunt acele surse de venituri care nu rămân constante, ci oscilează în sus și în jos. Sunt acele prognoze care îți scapă printre degete. Știi care este acea afacere? Cea pe care o credeai absolut de neclintit, dar ai văzut-o destrămându-se total în doar trei săptămâni. Planificarea începe să pară ca și cum împingi ceva ce refuză categoric să fie controlat. Pământul ripostează, și face asta pur și simplu natural.

Ce face acea tensiune? Ea îi face ceva inimii omului. Nu doar că te epuizează, ci de fapt începe să reconfigureze felul în care funcționezi, adesea perturbând viața noastră cu o perspectivă eternă.

Iată care este ideea: în clipa în care aceste

rezultate încetează să coopereze cu tine, instinctul de a strânge pumnii preia controlul. Așa ajungem să strângem mai mult, să vrem să protejăm mai mult. Ajungem să ne spunem că doar amânăm generozitatea până ce „condițiile se stabilizează”. Sună a disciplină, nu-i așa? Sună chiar a ceva prudent.

Dar cum ar fi dacă am fi sinceri? Uneori este doar frică, doar frică cu cravată de gât.

Cain a încercat să facă asta. Faraon avea putere și resurse incontestabile în timp ce continua să strângă acele lanțuri în jurul său. Chiar și bogatul nebun din Luca 12 a construit hambare mai mari și putea numi asta „previziune strategică”. De fapt, Scriptura nu batjocorește planificarea. Deloc. Ce face ea este însă să scoată la lumină anxietatea brută pe care noi încercăm atât de mult să o mascăm ca gândire pe termen lung.

„Sunt doar responsabil”.

„Mă gândesc la viitor”.

„Niciodată nu știi ce s-ar putea întâmpla”.

Uneori, asta chiar este un lucru înțelept. Dar alteori, este doar o acoperire, ceva ce am făcut din cele mai recente știri economice.

Păcatul a forat în noi aceeași lecție oboșită de secole: acumularea înseamnă siguranță, pe când generozitatea înseamnă expunere la riscuri.

Matematica asta sună incredibil de convingătoare, cel puțin până când începi să cercetezi codul-sursă.

RĂDĂCINA PROTECȚIEI DE SINE

Uite-te la acei mărăcini de pe câmp. Ei nu doar că fac munca mai grea, ci fac mai mult de atât. Ei ne fac să fim defensivi. Ei sugerează că sărăcia este tot ce există și că a fi generos ar fi pur și simplu ceva naiv.

Odată ce credem asta, isprăvnicia se destramă și devine doar protecție de sine.

Cartea Geneza nu prezintă niciodată acest lucru ca pe un defect minor de caracter. Deloc. Ea îl prezintă ca pe o consecință directă a răzvrătirii. Este un schimb simplu și brutal: când încrederea în Dumnezeu se destramă, încrederea în „lucruri”, în posesiuni, se ridică pentru a-i lua locul.

Exact de aceea aceste discuții pe care le avem din Biblie despre bani, moștenire sau ceea ce lași în urmă nu sunt niciodată doar de natură financiară. Ele sunt profund teologice. La finalul zilei, ele ne dezvăluie singurul lucru pe care noi încercăm să-l ascundem: de unde crede cineva cu adevărat că își extrage siguranța. Înțelegerea principiilor biblice de gestionare a banilor nu ține de cifre, ci ne cere să înțelegem dacă construim o fortăreață sau un pod.

BUNUL ISPRAVNIC

Isus a vorbit rar despre proprietate. Nu chiar. Dar de fapt, El a vorbit mereu despre isprăvnicie, despre robi credincioși, despre ispravnici și despre lucrători vigilenți. El a descris mereu oameni cărora li s-au încredințat resurse care nu le aparțineau de fapt, ci resurse pentru care, într-o zi, trebuiau să dea socoteală. Aici vedem o schimbare de direcție; desigur, una subtilă, dar absolut decisivă. Ea mută acul indicator de la „*Ce pot păstra?*”, la „*Ce mi-a fost pus în grijă?*” Și, ca să vorbim sincer, această chestiune schimbă totul.

Desigur, un bun ispravnic nu ignoră viitorul. Desigur că nu. El se pregătește pentru viitor. Dar iată diferența: el se pregătește cu mâinile deschise, nu cu pumnii strânși, atitudine cu care noi suntem atât de obișnuiți. El plănuiește, dar face asta fără acea pretenție

epuizată de a deține controlul. El economisește, dar nu pierde niciodată din vedere scopul economisirii.

El înțelege ceva fundamental, anume că acea prevedere este menită să curgă *prin* el, nu doar să se oprească la el. Acela nu este un drum înfundat. Și exact aici apare în mod firesc întrebarea legată de moștenire. Ea nu este o strategie ingenioasă de a păstra controlul asupra lucrurilor chiar dincolo de mormânt. Deloc. Ea este pur și simplu o extensie a isprăvniciei, una care trăiește în final dincolo de viața ispravnicului.

MOȘTENIRE ȘI INFLUENȚĂ

Scriptura vorbește despre moștenire, și face asta fără să se jeneze în vreun fel. Ea nu face de rușine pe nimeni pentru că manifestă grijă pentru generațiile viitoare. De fapt, deși ea ne avertizează adesea să nu ne punem încrederea în bogății, ea afirmă și valoarea unei

pregătiri atente. Dacă simți o tensiune între aceste idei, ea așa a fost intenționată să fie. Dumnezeu nu Se preocupă doar de ceea ce rămâne în urma noastră, ci și de inimă – inima reală, sinceră – ceea ce modelează în primul rând actul de a dăruia.

Am văzut asta petrecându-se. Am stat alături de familii destrămate pentru că moștenirea a fost folosită ca pârgă de control. Imaginează-ți asta pentru o clipă: dragoste condiționată scrisă în documente legale. Aceasta este o formă de control care încearcă să se extindă dincolo de viața cuiva. Nu, aceasta nu este isprăvnicie, ci pur și simplu o frică de lungă durată.

Pe de altă parte, am întâlnit și familii care au devenit mai puternice prin acest proces. Acest lucru s-a petrecut pentru că generozitatea a fost manifestată în tăcere vreme de mulți ani. Ea nu a fost perfectă

sau întotdeauna extravagantă, dar a fost consecventă. Copiii au învățat de timpuriu că banii sunt un instrument, nu ceva ce trebuie venerat sau idolatrizat. Iar instrumentele sunt folosite. Dumnezeu și oamenii sunt iubiți. Ei au văzut că providența este reală, dar au înțeles că Dumnezeu este și mai real.

ALINIERE ȘI ODIHNĂ

Gândește-te la asta: un manager, unul real, credincios, nu așteaptă până la final ca să înceapă să pună întrebări dificile. Și, dacă este să fim sinceri, asta nici măcar nu are de-a face cu a urmări un fel de perfecțiune morală. Deloc. Totul are de-a face cu... credincioșia. Simplu și clar. Trebuie să te uiți la ce ai în mâini acum și să te întrebi: *„Modul în care folosesc aceste lucruri reflectă cu adevărat inima Celui care mi-a le-a încredințat?”* Și iată partea importantă, cea pe care noi o evităm adesea: *„Echipez oare generația următoare să-și*

pună încrederea în Dumnezeu... sau doar îi fac să își pună încrederea în grămada de lucruri pe care o las în urma mea?"

Astfel de întrebări nu există ca să arunce cu pietre către tine sau să te facă să te simți vinovat. Nici pe departe. Ele sunt doar o invitație la a căpăta puțină claritate. Dacă suntem sinceri, isprăvnicia are mai puțin de-a face cu vinovăția și mult mai mult cu alinierea. Ea are de-a face cu a trăi azi într-un fel care are sens când te uiți înapoi după 10 sau 20 de ani. Are de-a face cu a conștientiza că, în cele din urmă, cheile trebuie returnate. Iar când acel moment va veni în final, chirișul credincios nu trebuie să intre în panică. El poate pur și simplu... să se odihnească. El se odihnește pentru că știe în adâncul sufletului că Pământul nu a fost niciodată al lui ca să îl apere. El i-a fost dat mereu doar ca să îngrijească de el.

PARTEA A DOUA. IDOLII PE CARE ÎI CONSTRUIM

ÎNvingerea idolilor în Planificarea moștenirii financiare

Există ceva adânc în noi care pur și simplu nu vrea să dispară. Noi știm că viața este scurtă. Știm cum stau lucrurile în fapt. Ne ducem la înmormântări, spunem toate lucrurile potrivite, dar chiar și așa, în adâncul sufletului nostru, noi ne împotrivim ideii că timpul nostru în această lume este limitat. Ne luptăm cu gândul că lumea va continua pur și simplu fără noi.

Așa că ne apucăm să construim. Economisim bani, demarăm afaceri, lucrăm la reputația noastră și creăm lucruri menite să

dureze mai mult decât noi. Nimic din toate acestea nu este greșit în sine. Scriptura nu condamnă munca sau planificarea. Dar ea ne avertizează despre ce se petrece când lucrurile bune încep să aibă o importanță pe care doar Dumnezeu ar trebui să o aibă. Acela este momentul în care ele devin idoli. Desigur, pot să nu fie idoli evidenți, dar par respectabili. Ei par înțelepți și responsabili. Sunt genul de idoli pe care îi poți justifica ușor dacă cineva îți pune întrebări.

Când căutăm versete biblice despre moștenire, descoperim că o viață plină de sens nu se bazează pe ceea ce strângem, ci pe transmiterea mai departe a credinței. Este ușor să confunzi scopurile creștine pentru viață cu simpla acumulare de lucruri materiale, dar idolii „respectabili” ai siguranței și statutului ascund adesea adevărul că dorința noastră după permanență este, de

fapt, o foame după ceea ce este veșnic.

MITUL SIGURANȚEI FINANCIARE.
ÎNCREDE-TE ÎN DUMNEZEU,
NU ÎN AVUȚII

Isus spune o întâmplare în Luca 12 despre un om care avea ceea ce majoritatea ar numi o „problemă bună”. Pământul lui a produs mult mai mult decât se aștepta. Hambarele lui erau pline de gumeau. Desigur, omul respectiv nu furase nimic, nici nu înșelase pe cineva. După aproape orice standard, el nu făcuse nimic ilegal sau chiar imoral. Pur și simplu... ei bine, el nu știa când să se oprească.

Apoi vorbește cu sine. Evident că acest detaliu contează. El nu vorbește cu Dumnezeu. Nu se oprește niciodată să întrebe la ce îi folosește de fapt toată această bogăție. Dar el are o singură întrebare: „Ce voi face? Fiindcă nu mai am loc unde să-mi strâng roaderile?”

(v. 17). Și răspunde exact așa cum probabil că am face majoritatea dintre noi – hambare mai mari. Mai mult spațiu de depozitare. Mai mult control. Apoi spune cu glas tare partea liniștitoare: „Suflete, ai multe bună-tăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!” Sincer spus, el credea că și-a asigurat sufletul.

Dar Dumnezeu îl numește nebun, și asta nu pentru că și-a făcut un plan, ci pentru că *își punea încrederea* în acel plan. El credea că suficient grâu într-un hambar îi putea proteja viața. El credea că abundența poate cumpăra pacea. Și acest crez încă este răspândit peste tot. Oamenii nu spun de obicei asta cu voce tare, dar trăiesc ca și cum acesta ar fi adevărul absolut. *Dacă aș putea să merg suficient de departe. Dacă aș putea doar să economisesc suficient. Dacă aș putea să elimin riscurile.* Atunci și numai atunci mă

voi putea odihni.

Dar odihna nu vine niciodată așa. Ținta pur și simplu... se tot mișcă. Siguranța cere întotdeauna mai mult. Am stat alături de oameni care aveau mult mai mult decât ar fi putut avea nevoie vreodată, și care au trăit totuși în anxietate constantă. Și am stat alături de oameni care aveau foarte puțin, și care au dormit liniștiți. Diferența nu a avut de-a face niciodată cu cifrele, ci cu ce sau în cine aveau încredere cu privire la susținerea lor în viitor. Isus nu spune că planificarea este o nebunie. El spune că a avea încredere în abundența pe care ai strâns-o este nebunie. Hambarele mai mari nu elimină frica. Ele doar învață frica unde să trăiască.

CAPCANA SUCCESULUI PERSONAL

Dacă frica este ceea ce construiește idolul siguranței, atunci mândria este cea care construiește idolul succesului personal.

„Eu am câștigat asta”. Sună rezonabil, nu-i așa? Sună chiar corect. Responsabil chiar. La urma urmei, Scriptura onorează munca asiduă. Ea nu laudă niciodată lenea. Așadar, care este problema?

Problema nu este efortul. Este faptul că uităm de unde a venit fiecare parte din acel efort. Această idee de succes personal presupune un sistem închis. Este inteligența *mea*. Disciplina *mea*. Riscul *meu*. Dar Scriptura nu lasă niciodată acea poveste să stea în picioare de la sine. Fiecare parte a acelui sistem a fost primit înainte să fie pus în practică. Nu tu ți-ai dat propria minte. Nu tu ai ales circumstanțele. Nu tu ai controlat timpul sau locul nașterii tale. Cu siguranță că nu tu ai prevenit toate dezastrele care *nu* ți s-au întâmplat. Nici măcar nu ți-ai păstrat sănătatea an de an prin priceperea ta.

Harul nu este doar ceva care mântuiește

păcătoșii. El este chiar acel lucru care ține totul împreună. Am văzut oameni care încep cu recunoștință sinceră, apoi, încetul cu încetul, alunecă spre sentimentul că totul li se datorează. Așa ceva nu apare brusc, ci în tăcere. În timp, Dumnezeu trece de la a fi Acela care dăruiește la a fi doar o presupunere din fundal. Recunoștința rămâne în vocabular, desigur, dar dependența de El dispare din inimă.

Și odată ce succesul devine dovada valorii tale, generozitatea începe să pară... amenințătoare. A dăruii se simte ca și cum ai pierde teren. A împărtăși se simte ca o ștergere de a valorii de sine. Comparația se strecoară în inimă, iar judecata este de obicei imediat în spatele ei. Scriptura străpunge toate acestea cu o întrebare directă și incomodă: „Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit?” (1 Cor. 4:7). Acea întrebare nu este menită să-ți insulte

efortul. Ea este menită să-l pună acolo unde îi este locul. Totul este prin har, sau nu este nimic. Nu există o categorie de mijloc, în care să ne arogăm meritele fără consecințe. Mândria nu face succesul să fie mai dulce. Ea doar îl face mai greu. Trebuie să-l aperi, să-l protejezi. Iar asta nu este libertate, ci doar presiune.

DE CE VREM SĂ FIM ȚINUȚI MINTE

Sub toată această siguranță și acest succes se ascunde ceva și mai elementar. Vrem să contăm după ce plecăm din lume. De obicei noi nu exprimăm lucrurile în felul acesta, ci vorbim despre „moștenire” și despre „impact”. Dar deseori, în realitate ne luptăm cu frica îngrozitoare că vom fi aruncați în uitare.

Așa că ne atașăm de lucruri care durează mai mult decât noi – de clădiri, de conturi bancare, de renume... orice ar putea suna bine după ce vom pleca din lume. Scriptura

înțelege acest impuls, doar că ea refuză să-l lase să ne conducă viața. Biblia nu promite niciodată cu adevărat că numele tău va rămâne pentru totdeauna pe acest Pământ. Ea promite ceva mult mai bun – că viața ta este ascunsă cu Hristos; că viitorul tău este sigur chiar dacă amintirea ta se șterge pe acest Pământ. Învierea – nu amintirea – este adevărata nădejde creștină. A încerca să trăiești veșnic prin lucrurile tale este o trudă epuizantă. Ea transformă binecuvântările în poveri și face ca renunțarea să pară că mori de două ori.

Evangelia oferă însă o cale diferită. Nu trebuie să te păstrezi prin eforturile tale, pentru că ai fost deja păstrat. Acest lucru ne schimbă perspectiva spre a încheia viața în credință, știind că ceea ce contează cel mai mult la sfârșitul vieții nu este dimensiunea contului nostru bancar, ci profunzimea credinței noastre.

Când rezolvăm problema siguranței noastre veșnice, putem în sfârșit să ne întrebăm dacă este biblic să le lăsăm bani copiilor noștri de pe o poziție a libertății, nu dintr-o dorință disperată după nemurire în această lume.

ESTE BIBLIC SĂ LAȘI BANI MOȘTENIRE COPIILOR TĂI?

De obicei, aici oamenii se liniștesc și se relaxează. Conversația devine foarte... atentă. Și pe bună dreptate. Scriptura nu ne dă în acest sens o regulă simplă, universală. Ea ne dă înțelepciune, care este, sincer vorbind, mult mai dificil de aplicat în practică.

Biblia afirmă nevoia de a avea grijă de generația următoare. Neglijarea acestui lucru nu este niciodată ceva spiritual. Responsabilitatea nu este opțională. Părinții sunt chemați să aibă grijă de copiii lor. Dar Scriptura este și brutal de sinceră în privința pericolului

bogăției când aceasta este transmisă fără formare. Banii pot binecuvânta, dar pot și distorsiona lucrurile complet, mai ales când sosesc fără context, disciplină sau credință.

Când ne întrebăm dacă moștenirea este biblică, răspunsul este afirmativ, dar este legat întotdeauna de conceptul de a lăsa o moștenire spirituală pentru copiii tăi. Am văzut asta în părinți care muncesc până la epuizare doar pentru a le face copiilor lor viața „mai ușoară”, dar ajungând să-i lase complet nepregătiți pentru orice greutate reale. Confortul a fost asigurat, dar caracterul n-a prea fost format. Am văzut părinți care au trăit modest și au dăruit generos, învățându-și copiii prin exemplul lor că banii sunt un instrument, nu un dumnezeu. Acei copii nu au crescut fără lupte, dar au crescut știind exact încotro să se îndrepte când vor avea de dus propriile lupte.

Așadar, întrebarea nu este doar dacă a lăsa bani de moștenire este ceva biblic. Chestiunea reală este ce fel de oameni sunt modelați pe parcurs. Ce spune Biblia despre moștenire? Ea spune că un „omul de bine îi lasă moștenitori pe copiii copiilor săi, dar bogățiile păcătosului sunt păstrate pentru cel neprihănit”, dar că moștenirea este goală dacă nu include o hartă care să îi învețe cum să o folosească.

Moștenirea te învață ceva, fie că vrei, fie că nu. Ea te învață de ce ți-a fost teamă și în ce ți-ai pus încrederea. Ea spune ceva despre ce credeai că îți va ține copiii în siguranță. Desigur, banii lăsați moștenire pot fi un act de dragoste, dar pot fi și o modalitate de a evita munca mai grea, cea de formare, de a purta discuții despre valori, de a le modela credința pe parcursul vieții. Scriptura nu-ți dă o formulă. Ea doar te cheamă să fii atent

la ceea ce este o moștenire evlavioasă.

CE NE-AU COSTAT IDOLII NOȘTRI

Idolii ne promet întotdeauna siguranță, dar nu o livrează niciodată. Siguranța spune: „Dacă ai destul, vei fi în pace”. Succesul spune: „Dacă reușești să faci suficient, vei conta”. Moștenirea spune: „Dacă lași destul în urmă, nu vei fi cu adevărat uitat”.

Niciuna dintre acele promisiuni nu stă în picioare cu adevărat. Ceea ce fac ele în schimb este să antreneze inima în liniște să aibă încredere în ceva – orice – în afară de Dumnezeu. Și odată ce se întâmplă asta, generozitatea începe să pară riscantă. Dependența pare slabă. Credința pare... teoretică. Isus nu demolează acești idoli pentru că El ar fi împotriva bucuriei tale. El îi dă rămadă pentru că pur și simplu ei nu pot aduce o astfel de bucurie.

Evangelhia nu-ți cere să încetezi să muncești, să economisești sau să împlinești nevoi. Ea îți cere să încetezi să te aștepți că acele lucruri te vor *mântui*. Nu trebuie să construiești ceva care să dureze pentru totdeauna, pentru că ți s-a făgăduit deja o înviere. Nu trebuie să îți securizezi viitorul, pentru că Dumnezeu îl are deja în mâinile Sale. Nu trebuie să-ți dovedești valoarea, pentru că Hristos deja a făcut asta. Când adevărul acesta pătrunde în final în suflet, încetul cu încetul, strânsoarea începe să se slăbească. Frica se domolește. Dărnicia devine posibilă. Oprirea pentru a te odihni par responsabile. Iar idolii pe care îi apărăm odinioară încep să pară mult mai mici decât ne gândeam noi.

PARTEA A TREIA.

VOCABULARUL CREDINȚEI

MOȘTENIREA SPIRITUALĂ. CUM SĂ ÎI TRANSMIȚI EVANGHELIA FAMILIEI TALE

Fiecare familie dă mai departe ceva de învățat. Chiar așa stau lucrurile, și asta și atunci când nici măcar nu miști un deget în acest sens. Copiii sunt mereu prezenți, ascultând, privind, absorbind „tonul” locului. Ei își dau seama ce contează cu adevărat doar văzând ce se discută ușor la masă și, poate mai important, lucrurile care nu sunt menționate niciodată în realitate.

Ei învață ce are greutate cu adevărat prin a urmări ce anume îți modelează deciziile când lucrurile devin tensionate sau complicate. Exact așa se transmite credința. Sau... cum nu se transmite. Nu este vorba

în realitate doar despre lecțiile formale, ci despre limbaj. Este vorba despre ceea ce consideri „normal” în interiorul celor patru pereți ai casei voastre. Ai putea lăsa moștenire o casă, niște economii solide și un plan perfect pe 10 ani, și totuși acei copii ar putea fi complet pierduți când viața îi lovește cu putere. Sau poți lăsa în urmă mult mai puține lucruri materiale, și totuși să le oferi un fundament suficient de solid când viața devine grea.

Scriptura a fost întotdeauna mai preocupată de această a doua parte. Moștenirea nu se construiește într-un singur moment uriaș, eroic. Ea se construiește încetul cu încetul, prin cuvintele folosite iar și iar, zi de zi. Această investiție constantă creează o temelie cu adevărat durabilă. Când luăm în considerare ce spune Biblia despre bogăția generațională, este clar că cele mai mari bogății

sunt valorile care au prins rădăcini în familie.

A-ți învăța copiii diferența dintre folosirea resurselor și idolatrizarea lor este o metodă principală prin care evităm disputele ulterioare legate de moștenire. Dacă copiii Îl prețuiesc pe Cel care dăruiește mai mult decât darul, acel dar nu va zdrobi relațiile dintre ei. De asemenea, aceasta răspunde la tensiunea lăuntrică dacă este păcat să strângi avere pentru viitor. Răspunsul constă în a înțelege dacă acea bogăție este un pumn închis al fricii sau un instrument pentru misiunea familiei.

DEUTERONOM 6 ȘI RITMURILE VIEȚII

Când te uiți cu adevărat la Deuteronom 6, asta nu sună în fapt ca un program rigid al bisericii, nu-i așa? Pentru mine, sună ca... o zi, doar o zi obișnuită, dezordonată. Mergi, stai jos, stai întins, apoi te ridici iar. Așa este viața în momentul respectiv. Dar

cuvintele lui Dumnezeu nu sunt menite să fie ținute pe un raft înalt, pentru acele momente religioase „speciale”. Nu, ci ele ar trebui să fie împletite direct cu cele plictisitoare și banale.

Iar asta îți spune ceva destul de important: credința este menită să trăiască exact acolo unde are loc viața reală. Nu doar când ești la biserică, și cu siguranță nu doar în acele conversații grele, forțate, „formale”. Eu vorbesc despre astfel de lucruri în mașină, la masa din bucătărie, chiar înainte de culcare, adică în toate acele pauze mici și ciudate dintre toate celelalte lucruri care se petrec zi de zi. Moștenirea se construiește atunci când Dumnezeu vine natural în viețile noastre, mai ales pentru că El face parte din procesul nostru de gândire. Când rugăciunea este pur și simplu... normală, nu un eveniment ceremonial. Când practici recunoștința, chiar și

în zilele care lucrurile nu au mers deloc bine. Când poți să-i spui sincer frustrării pe nume, în loc să încerci să o acoperi cu vorbe „religioase”.

Copiii observă aceste lucruri. Chiar le observă. Ei urmăresc ce te liniștește cu adevărat când planurile se destrămă. Ei te aud cum vorbești despre bani, despre muncă, despre oamenii care te-au rănit și chiar despre viitor. Ei observă dacă vorbești despre Dumnezeu ca despre o realitate vie și dătătoare de viață, sau dacă este tratat doar ca un subiect pe care trebuie să-l abordezi cu mănuși religioase atente.

Știu că mulți părinți se tem că nu vor face „destul” pentru copiii lor, dar Scriptura schimbă întreaga chestiune, întrebându-ne: Trăiești o credință care poate fi transmisă cu adevărat mai departe? Pentru că, dacă suntem sinceri, credința se transmite mult

mai mult decât să fie predată ca o disciplină la școală. Copiii învață mult înainte să poată explica în ce cred. Ei își formează această „teologie la firul ierbii” doar uitându-se la felul cum îți trăiești viața. Cartea Deuteronom presupune că ești implicat, dar nu și că ești perfect. Ea presupune că Dumnezeu contează suficient de mult pentru tine, așa încât El pur și simplu apare în ritmurile tuturor. Acest tip de credință nu vine din presiune, ci doar din apropiere. Din apropiere.

PUTEREA POVEȘTII DE VIAȚĂ

Sincer spus, dacă ar trebui să identific unul dintre cele mai distructive obiceiuri din familiile creștine, acesta ar fi tăcerea. Mai exact acea tăcere grea despre eșec. Părinții au adesea această idee, această idee bine intenționată, că își protejează copiii ascunzându-și fiecare slăbiciune. Dar știi ce se ascunde de fapt? Pur și simplu harul.

Copiii nu au nevoie de părinți „perfecti”, care nu par niciodată să ducă lupte. Chiar nu au această nevoie. Ceea ce ei au nevoie cu adevărat sunt părinți care să știe cum să se întoarcă la Dumnezeu atunci când inevitabil eșuează. Așa că, spune-le copiilor tăi povestea ta de viață. Dar nu te grăbi. Fă-o încet, în timp, prin acele bucăți mici pe care ei chiar le pot purta. Povestește-le despre greșelile tale, despre temeri, despre acele perioade ale vieții în care, dacă ai fi sincer, nu aveai nici cea mai mică idee ce făceai. Și, te rog, spune-le cum te-a întâlnit Dumnezeu acolo, nu întotdeauna într-o manieră uriașă, dramatică, ci doar... cu credincioșie.

Poate că crezi că asta îți va submina autoritatea, dar de fapt face contrariul, construind un fel de încredere care durează. Această vulnerabilitate îi învață pe copiii tăi că pocăința este o parte normală a vieții și că

îndurarea este ceva real, ceva ce poți pipăi. Ea le arată că credința nu înseamnă să fii „impresionant”, ci să fii sincer.

Eu am stat alături de copii adulți, oameni care pur și simplu au renunțat complet la credință. Și știi de ce? Adesea pentru că ei credeau că creștinismul este doar pentru cei care nu s-au luptat așa cum au făcut-o ei. Părinții lor aveau intenții bune, sunt convinși de asta, dar pur și simplu nu le-au dat copiilor lor un „limbaj” pentru îndurare. Așa că Evanghelia a rămas la nivel teoretic, ca un manual.

Dar apoi am văzut familii în care părinții au vorbit cu glas tare despre eșecurile lor și despre îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. Acei copii nu au crescut fără cicatrici (niciunul dintre noi nu face asta), dar știau exact unde să meargă când se împiedicau. Ei știau că harul nu era doar o măsură de urgență

pentru oamenii „răi”. El făcea parte din viața de zi cu zi.

Poveștile de viață modelează felul în care un copil și-L imaginează pe Dumnezeu. Dacă el aude doar despre punctele voastre forte, s-ar putea să creadă că credința se prăbușește imediat ce apare o slăbiciune. Dar dacă aude despre slăbiciunea voastră și despre credincioșia lui Dumnezeu, el învață unde există nădejdea cu adevărat. Dacă o spui sincer, povestea vieții tale devine mai mult decât cuvinte – devine harta pentru copiii tăi.

SCRIE PE HÂRTIE

Uneori, vorbitul pur și simplu nu ajunge suficient de departe. Eu am trecut prin asta, și poate că și tu. Nu este vorba de lipsă de sinceritate, ci de faptul că toți avem doar un timp limitat. Scrisul îți oferă o modalitate de a-ți împărtăși gândurile, chiar și după ce

nu vei mai fi.

O scrisoare creștină de moștenire nu este menită să controleze pe nimeni, chiar dacă unii o folosesc în felul acesta. Ea nu este doar o listă de așteptări sau avertismente. Pentru mine, ea este o mărturie. Este șansa ta să spui: „Uite, asta am învățat de fapt despre Dumnezeu. Aici m-am luptat din greu. Așa m-a purtat harul cu adevărat mai departe”.

Scrisul te ajută să te oprești și să te gândești la ceea ce contează cu adevărat. Mulți oameni descoperă că, odată ce încep să scrie, au petrecut mai mult timp oferind alinare decât zidind credință. Acest lucru poate fi greu de conștientizat, dar aduce și claritate.

O scrisoare de moștenire nu trebuie să fie lungă. Ceea ce contează este să fie sinceră, cu adevărat sinceră. Când scrii, concentrează-te mai mult pe Hristos decât pe

cariera sau realizările tale. Împărtășește mai mult despre îndurarea adevărată, trăită, decât despre a fi ținut minte. Iar când vine vorba de încredere, aceasta să fie o temă mai mare decât succesul.

Spune-le copiilor tăi ce speri să păstreze când viața pare nedreaptă. Fă-le clar că încrederea ta în viitorul lor nu ține de ceea ce le lași într-un cont bancar, ci că are de-a face cu Dumnezeu, care va umbla alături de ei când tu nu vei mai putea fi acolo.

Am văzut familii păstrând aceste scrisori mult timp după ce bunurile lăsate moștenire au dispărut și după ce banii au fost cheltuiți. Nu pentru că ce a fost lăsat în scris era impresionant sau artistic din punct de vedere literar. Ci pentru că acele cuvinte sunau ca părintele lor – familiare, reale, constante. A le așterne pe hârtie este un act de smerenie. Înseamnă să recunoști că nu vei fi

mereu acolo și că a lăsa ceva în scris este o modalitate de a-ți încredința familia în brațele lui Dumnezeu în loc să încerci să îți tu frâiele.

TRANSMITEREA VOCABULARULUI POTRIVIT

La urma urmei, moștenirea nu are de-a face în realitate cu active financiare, nu-i așa? Nu în principal. De fapt, are de-a face cu limbajul. Are de-a face cu acele cuvinte specifice care pur și simplu... plutesc în aer în familia ta. Ce exprimă ele, frică sau încredere? Exprimă recunoștință sau poate acea atmosferă de genul „mi se cuvine” și sentimentul de a avea dreptul la tot? Poate că exprimă o cultură a controlului versus una a dependenței totale.

Iată care este ideea: copiii vor vorbi despre Dumnezeu exact în felul în care te aud vorbind despre El când viața chiar o ia pe căi

neașteptate. Nu vorbesc aici despre sărbătorile sclipitoare sau când stai într-o bancă din biserică, ci în timpul dezamăgirii brute, în momente de stres, ca și în acele zile total obișnuite, plictisitoare și frustrante.

Sigur, s-ar putea să le lași moștenire o casă. S-ar putea să le lași niște resurse. Și aceste lucruri ajută – chiar ajută – dar nu vor fi genul de moșteniri care îi vor călăuzi cu adevărat când lumea începe să se cutremure sub picioarele lor. Evanghelia va face asta. Și Evanghelia este ceva ce se învață printr-un vocabular comun. Ea se învață prin cuvintele pe care le repeți și prin obiceiurile pe care le trăiești chiar în fața lor. Ea este Scriptura rostită simplu, fără tot jargonul religios, și harul practicat la vedere, mai ales când viața este complicată.

Acest fel de moștenire nu este lăsată pur și simplu din întâmplare. Dar, și aici este

partea cea mai bună, nici nu îți cere să fii perfect. Ea pur și simplu crește, încetul cu încetul, prin credincioșie obișnuită, conversație sinceră după conversație sinceră.

PARTEA A PATRA.

ÎNȚELEPCIUNE PRACTICĂ PENTRU ÎMPĂRĂȚIE

ÎNȚELEPCIUNE PRACTICĂ PENTRU PLANIFICAREA SUCCESIUNII CREȘTINE

Dacă este să fim realiști, majoritatea oamenilor chiar urăsc să vorbească despre planificare. Și, sincer vorbind, cauza nu este că ei nu înțeleg ce înseamnă asta, ci că planificarea te obligă să stai să te gândești mai mult de câteva secunde la ceva ce nu ai prefera să îți stea în minte. În final, nu vei mai fi tu cel care va răspunde la întrebări, nici cel care va repara ce se sfarmă sau să rezolvi lucrurile. Altcineva se va ocupa de asta, gestionând tot ce ai lăsat în urma ta, și slujba acelei persoane este să încerce să înțeleagă tot ce ai lăsat în urmă și cum trebuie împărțit.

Tocmai gândul acesta îi face pe oameni

să amâne lucrurile. „O să mă gândesc la asta mai târziu”, spunem noi. Sau te gândești că mai ai timp. Dar iată care este ideea: timpul nu se oprește doar pentru că noi evităm să discutăm sau să ne gândim la asta. Iar greutatea acestui subiect nu dispare pur și simplu în aer, ci este pusă în mâinile altcuiva. De obicei, cade direct asupra celor pe care îi iubești cel mai mult, și de obicei chiar când sunt deja îngropați sub greutatea durerii despărțirii de tine.

Planificarea moștenirii nu înseamnă să fii morbid. Deloc. Înseamnă doar să fii sincer. Înseamnă să-i iubești pe cei dragi suficient de mult, încât să te gândești cu adevărat înainte de moarte, cât timp ai claritatea și puterea să faci asta. Fie că planifici cu grijă, fie că eviți totul, oricum o să rămână ceva în urma ta. Pace... sau confuzie; o direcție clară... sau multă tensiune. Aceste rezultate

se conturează chiar acum, cu mult timp înainte de sfârșitul vieții tale.

GENEROZITATEA CA ÎNCHINARE

Închinare? Este amuzant, dar de obicei noi nu ne gândim în termenii aceștia. Noi credem că este vorba doar de muzică sau de apariția la biserică într-o dimineață de duminică. Dar când chiar te adâncești în Scriptură, vezi că generozitatea nu este niciodată o temă atât de mărunță. Nici pe departe. Închinarea adevărată este ceea ce are valoare în ochii tăi. Este ceea ce ești dispus să Îi încredințezi lui Dumnezeu când a păstra lucrurile în mâinile tale pare singura mișcare „sigură” pe care să o faci. Și, ca să fim sinceri, nimic nu scoate la lumină adevărul mai repede decât o fac banii. Nimic.

Gândește-te pentru o clipă la biserică. Pentru majoritatea dintre noi, acea comunitate locală este cea care ne-a susținut în liniște

ani la rând. Apoi, gândește-te cine te-a învățat din Scriptură. Cine te-a corectat când te-ai abătut de pe calea cea dreaptă? Cineva se ruga pentru tine când nici măcar nu aveai cuvintele potrivite să spui prin ce treci. Au existat oameni care au stat în tranșee alături de tine când totul părea destrămat. Ai auzit Evanghelia predicată chiar atunci când credința ta părea... destul de subțire.

Și toate acestea s-au petrecut cu mult înaintea ca tu să te gândești vreodată să îți faci „planuri de final”. Dar ce se întâmplă în clipa în care începem să ne gândim la sfârșit? Biserica pur și simplu dispare de pe hartă, și de obicei nu pentru că oamenii sunt furioși, ci pur și simplu de frică. Ne este frică de ideea ca lucrurile să ajungă să fie gestionate greșit. Ne este frică să nu pierdem controlul asupra volanului. Ne temem că lucrurile nu se vor mai face „în felul nostru”.

Dar acea frică ratează complet esența închinării. A dăruii în folosul bisericii nu a avut niciodată de-a face cu a fi 100% sigur de rezultat. La mijloc este încrederea, și așa a fost mereu. Nu dăruiești pentru că poți controla rezultatul, ci pentru că Dumnezeu merită. Punct. Lucrarea Lui nu se oprește doar pentru că viața ta se sfârșește.

Când tratezi generozitatea ca pe un act de închinare, aceasta nu mai este o mișcare „strategică”. Nu are de-a face cu influența. Nu este vorba de a-ți pune numele pe ceva. Totul devine pură... recunoștință. Fără să fie nevoie să te justifici nimănui, tu vei spune: „Dumnezeu a fost credincios în aceasta și am încredere că El va rămâne credincios după ce voi pleca”. Acest tip de dărnicie face o lucrare asupra inimii. Controlul nu mai pare atât de vital. Frica își pierde controlul. Iar ceea ce pare a fi un minus pe

un extras bancar pare o biruință uriașă pentru suflet.

AVUȚIA PAȘNICĂ

Durerea celor dragi după ce vei fi plecat va fi destul de grea în sine. Când se adaugă confuzia, ea devine și mai apăsătoare. Am văzut familii destrămându-se, și nu din cauza lăcomiei, ci a tăcerii; fără conversații reale, fără explicații, doar documente legale și presupuneri.

În astfel de situații, oamenii încep să încerce să ghicească ce ai vrut să spui cu adevărat. Rănile vechi pe care le credeai vindecate pot să reapară. Încrederea se estompează încet în fundal. Un astfel de rău durează mult mai mult decât orice moștenire. O moștenire lăsată în pace nu înseamnă întotdeauna ca totul să fie rezolvat, ci că te asiguri că nimeni nu va fi luat prin surprindere. Claritatea este o formă de bunătate.

Asta înseamnă că trebuie să vorbești cât încă poți. Explică de ce ai luat anumite decizii și împărtășește motivele din spatele lor. Și să nu faci asta ca să te aperi, ci ca să-ți ajuți copiii ca să nu fie nevoiți să-ți ghicească intențiile atunci când nu vei mai fi.

Am văzut familii trecând prin dureri profunde și totuși rămânând apropiate pentru că totul le era clar. Ele nu erau de acord cu fiecare decizie sau nu îndrăgeau neapărat orice rezultat, dar au înțeles măcar motivele. Acea înțelegere a împiedicat amărăciunea să crească.

A fi un împăciuitor este o slujbă care nu se oprește pur și simplu în momentul când viața ta se termină. În multe privințe, aceasta este una dintre ultimele șanse de a schimba lucrurile. A planifica moștenirea cu liniște în minte înseamnă să te gândești la oameni reali, nu doar la cifre. Ia în considerare personalitățile,

istoria familiei și punctele slabe pe care fiecare le are. Ține mai mult la felul în care copiii tăi se vor înțelege după ce ai plecat, decât să ții cont de aparențe. Evitarea acestor discuții poate părea o cale mai ușoară în prezent, dar înțelepciunea este întotdeauna mai blândă pe termen lung.

IMPACTUL PENTRU ÎMPĂRĂȚIE

Majoritatea oamenilor văd planificarea moștenirii și a testamentului ca pe o simplă hârtie. Ei o percep ca pe o listă de verificare: semnează aici, semnează acolo, apoi închide dosarul și mergi mai departe.

De obicei, așa abordează societatea noastră seculară acest lucru.

Dar Scriptura contestă această perspectivă. Ea te invită să vezi planificarea moștenirii nu ca pe o curățenie de natură legală, ci ca pe un ultim act de isprăvnicie. Când nu

vei mai fi în această lume, alegerile tale vor continua să vorbească. Ele vor arăta în ce ai avut încredere și ce ai crezut că va dura după ce vei pleca în veșnicie.

Și controlul fuge întotdeauna din mâini. Așa se petrec lucrurile întotdeauna.

Planificarea succesorală creștină nu este mai zgomotoasă decât versiunea din lume. Nu, ci ea este mai liniștită. Cei din lume se întreabă: „Cine primește ce?”, dar Scriptura întreabă: „Ce poveste de viață este lăsată în urmă?” Trăim în povestea lui Dumnezeu sau într-una creată de noi? Lumea seculară se concentrează pe protecție, în timp ce Scriptura încurajează slujirea. Nu este vorba de păstrarea a ceea ce ai construit, ci de a-L onora pe Cel care ți-a dăruit toate lucrurile. Asta înseamnă să trăiești în povestea Lui.

Acea schimbare, deși poate părea mică, schimbă totul.

Dar nu mă înțelege greșit. Claritatea legală este importantă. Ordinea contează. Testamentele și identificarea clară a beneficiarilor necesită precizie. Dacă testamentul este scris neglijent, el poate crea haos în familii. Am văzut frați certându-se din cauza instrucțiunilor neclare din testamente. Asta înseamnă tăcere când era nevoie de claritate și confuzie acolo unde pacea ar fi trebuit să prevaleze.

Sau vorbim despre credincioșie în acțiune. Am văzut credincioși care și-au donat averile pentru a susține lucrarea Evangheliei pentru multă vreme după ce ei au plecat din lume. O biserică mică a putut continua să existe pentru că a existat cineva care a oferit sprijinul tăcut de acest fel. O familie de misionari a primit ajutor în vremuri grele. O lucrare locală a continuat fără recunoaștere publică. Nu existau plăci comemorative sau

titluri pe numele acelor persoane, ci doar ascultare tăcută.

Acele decizii nu aveau de-a face cu construirea unei moșteniri sau a unui nume. Aveau de-a face cu încrederea. Ele au spus în liniște: „Eu nu voi mai fi aici, dar Dumnezeu va fi”.

Acest adevăr simplu schimbă felul în care ne confruntăm cu frica în acest aspect.

Când crezi cu adevărat că Dumnezeu continuă să lucreze după ce tu nu vei mai fi, vei începe să renunți la control. Banii nu mai par ultima ta linie de apărare. Ei devin un instrument care continuă să se miște, să circule și să slujească, în loc să stea închiși într-un cont bancar.

Când planifici lucrurile astfel, urgența se domolește și panica dispare. Nu mai încerci să controlezi totul chiar și după ce pleci din lume. În schimb, te concentrezi

pe a te asigura dacă planurile tale reflectă Împărăția în care ai spus că crezi.

Planificarea în acest fel nu este rece sau morbidă. Nu este o concentrare sumbră pe finaluri de viață. Ea este plină de nădejde. Ea înfruntă realitatea morții fără teamă. Ea recunoaște că viața ta este limitată, dar refuză să lase ca acest fapt să creeze frică în tine.

În schimb, ea aduce claritate, iar claritatea este un dar pentru familia ta.

Alternativa la aceasta nu este deloc bună. Eu am văzut cum arată: ambiguitate, bănuieli și așteptări neexprimate, care apar după ce cineva moare, când nimeni nu poate explica ce a vrut să se spună în testament. O astfel de confuzie nu onorează pe nimeni.

Dar atunci când testamentele și deciziile succesoriale vin din credință fermă, nu din anxietate mută, ele lasă în urmă ceva mai bun. Nu este vorba doar despre transferul

bunurilor sau despre a avea testamente bine ordonate. Ele lasă în urmă un simțământ de coerență. Ele le spun copiilor tăi – și oricui este atent – că Împărăția lui Dumnezeu nu a fost pentru tine un simplu termen din vocabularul de duminică. Nu, ci ea a modelat foile de calcul, semnăturile și împărțirea finală a resurselor. Și acesta nu este un lucru mărunț.

Apoi, odată ce vezi planificarea succesiunii în acest fel, pe măsură ce isprăvnicia se extinde până la capitolul final, totul nu mai pare ca praf administrativ. Nu, ci devine încă o arenă în care încrederea în Dumnezeu ascute muchia ascultării, și face aceasta până la final.

CÂND NU VEI MAI FI

Va veni o zi – și este ceva inevitabil, de fapt – când pur și simplu nu vei mai fi printre noi ca să îți explici deciziile. Nu vei mai fi aici ca să clarifici lucrurile. Deciziile tale

vor trebui să vorbească în locul tău. Ele le vor spune copiilor tăi (și probabil multora altora) ce credeai cu adevărat despre Dumnezeu.

Totul are de-a face cu încrederea, cu ce conta cu adevărat pentru tine în acele momente când viața părea complet incertă și ai conștientizat că viitorul pur și simplu nu putea fi controlat.

Acest fel de înțelepciune practică pentru Împărăție nu încearcă să fie „impresionantă” sau zgomotoasă. Sincer vorbind, ea este liniștită și gânditoare. Ea este incredibil de obișnuită. Ea nu consumă energie încercând să-ți ocrotească numele sau să-ți construiască vreun monument. Ea doar încearcă să lase pacea în urmă. Shalom. O adevărată înflorire este legată de a trăi în prezența lui Dumnezeu zi de zi, fără pretenții. Iar când este lăsată în urmă într-un fel intențional, acel fel de pace

PARTEA A PATRA

durează mult mai mult decât orice ar putea
cumpăra banii.

PARTEA A CINCEA. CUM SĂ ÎNCHEI BINE

PREGĂTIREA PENTRU MOȘTENIREA TA ETERNĂ ȘI PENTRU CEA PĂMÂNTEASCĂ

Sincer vorbind, majoritatea dintre noi nu ne gândim cu adevărat la sfârșitul vieții. Cel puțin nu facem asta într-un fel cu adevărat susținut. Dar așa ceva era un lucru normal cu generații în urmă. Nouă ni se pare ceva morbid. Suntem prea ocupați să rămânem „utili” sau „necesari”. A încheia viața este ceva ce se simte mereu ca un lucru care este la kilometri distanță, chiar și când știi că nu este. Iar când în sfârșit începe să se întrezărească la orizont, de obicei se petrece destul de lent.

Scriptura vorbește despre sfârșit, dar nu ca să ne grăbească sau ca să ne sperie. Ea ne

învață să ne numărăm bine zilele, ca să avem o inimă înțeleaptă. Ea vorbește despre sfârșit, ca să nu ne agățăm atât de tare de această lume, încât să uităm cine ne poartă cu adevărat pe tot parcursul vieții. A încheia bine nu înseamnă o performanță mare și impresionantă la final. Nu, ci înseamnă să înveți cum să-ți slăbești strânsoarea asupra lucrurilor din viață fără să intri în panică. Și crede-mă, asta este ceva mult mai greu de făcut decât pare la prima vedere.

SABATUL VIEȚII

Noi ne petrecem toată viața muncind, planificând și încercând să fim cei „responsabili”. Ținem totul la locul lui, sau cel puțin încercăm să facem asta. Și este în regulă, nu-i nimic greșit în așa ceva. Dumnezeu ne-a rânduit munca înainte ca vreun lucru din lumea asta să se strice. Dar există un moment în care munca trebuie să se schimbe.

Sau poate că lecția ei se schimbă. La un moment dat, trebuie să înveți să te oprești fără să te simți un eșec total.

Eu am stat alături de oameni care nu se temeau de moarte, dar erau profund tulburați de diverse lucruri „neterminate”. Ei aveau conversații pe care le evitaseră. Erau lucruri pe care voiau să le repare, dar nu au apucat să le repare. Ceea ce îi deranja nu era moartea însăși, ci sentimentul că, dacă renunțau la control, totul se va prăbuși. Acea frică îți arată câtă povară încercau să poarte pe umerii lor.

„Sabatul vieții” înseamnă să conștientizezi că Dumnezeu nu Se retrage pur și simplu când trebuie să faci un pas înapoi. El nu Își pierde controlul doar pentru că faci mai puține lucruri. Sincer vorbind, El nu are nevoie ca tu să ții lumea unită și toate lucrurile la locul lor. El încheie ceea ce tot începe.

Punct. A lăsa lucrurile din mâini nu înseamnă să renunți, ci să te încrezi. Uneori, aceasta este cea mai profundă încredere pe care o persoană trebuie să o învețe vreodată. Acest fel de odihnă nu este conștientizată pe toți oamenii deodată. De obicei, ea vine încet; uneori prin slăbiciune sau limite pe care nici măcar nu le-ai ales. Este acea conștientizare simplă (dar dureroasă) că ai făcut tot ce ai putut, iar acum ți se cere să ai încredere în Dumnezeu cu ceea ce nu poți face. Iar când acea odihnă vine în sfârșit, totul este liniște și pace, dar ceva real.

NĂDEJDEA ÎNVIERII

Creștinii nu privesc le sfârșitul vieții ca toți ceilalți oameni. Și asta nu este pentru că noi nu plângem (cu siguranță că facem asta) sau pentru că moartea pare un lucru mărunț. Nu, nu este. Motivul este că moartea pur și simplu nu are cuvântul final. Pentru

un credincios, sfârșitul nu este un „la revedere”. Ea este mai degrabă un „ne vedem în scurt timp”. Prin urmare, în acest sens, moartea și-a pierdut boldul.

Am fost în camere unde adevărul nu a fost doar predicat de la amvon, ci exista *acolo* pur și simplu. Pierderea era grea. Durerea era incredibil de reală. Și totuși exista această stabilitate; nu un optimism fals sau o negare de sine, ci o nădejde cu care oamenii au trăit multă, multă vreme. Acest fel de nădejde nu apare pur și simplu în ultimul moment al vieții. Ea se formează de-a lungul anilor de credință obișnuită, de zi cu zi. Este acea încredere în Hristos când absolut nimic dramatic nu se întâmplă, când viața este uimitor de simplă.

Ceea ce lași în urmă nu ține doar de lucrurile pe care le ai. Tu lași în urmă un simțământ despre ceea ce credeai cu adevărat cu

privire la viitor. Altfel spus, ai crezut că această lume este totul? Sau așteptai ceva mai bun? Nădejdea învierii te eliberează de acea nevoie disperată de a te strădui să dai-nui pentru totdeauna prin munca ta sau prin numele tău. Dacă crezi cu adevărat că o altă Cetate îți stă înaintea, nu trebuie să faci asta.

ȚINÂNDU-ȚI OCHII AȚINTIȚI ASUPRA LUI ISUS

Scriptura vorbește despre viața creștină ca despre o alergare, dar, ca să fim sinceri, ea nu este un sprint. Este genul de cursă pe care o închei doar rămânând în poziție verticală. A încheia bine nu înseamnă să fii cel mai puternic la final. Înseamnă să știi unde să te uiți când ești complet epuizat, când nu mai ai nimic de dovedit.

Am văzut oameni care au încheiat rău și oameni care au încheiat destul de bine. Diferența

între ei nu avea de-a face cu circumstanțele lor, ci cu un obicei. Era direcția în care ei și-au îndreptat ochii ani de zile. Oamenii care au învățat să vină iar și iar la Isus au văzut că le-a fost mult mai ușor să aibă încredere în El când totul a început să dispară. Dar oamenii care trăiau doar din impuls au avut dificultăți când lucrurile au încetinit în viețile lor. A încheia bine este doar o practică lungă, lungă, a încrederii și credinței. Asta are de-a face cu a crede – până la ultima suflare – că mâna cu care Hristos te ține este infinit mai puternică decât puterea ta firavă cu care tu te ții de El. Și, slavă Domnului, așa stau lucrurile.

PRIVIND ÎNAINTE

Biblia vorbește despre o Cetate care vine. Și asta nu este doar o metaforă. Este ceva real, un loc unde lucrurile sunt în sfârșit îndreptate. Acolo, munca nu este frustrantă.

Frica nu dă ordine. Pierderea nu te mai urmărește peste tot.

Dar iată esența: acea Cetate din viitor nu este menită să te scoată „afară” din această viață. Ea este menită să te ajute să ții această viață cu mâini neîncleștate. Când crezi că Cetatea chiar se apropie, nu trebuie să te agăți atât de disperat de această lume. Poți munci fără să faci un idol din asta. Poți planifica fără să fii paralizat de frică. Poți iubi oameni fără să încerci să controlezi cum să devină ei. Acest fel de a trăi nu este un reflex natural pentru niciunul dintre noi. Nu, ci îl învățăm încetul cu încetul, de-a lungul anilor în care Îl urmăm pe Isus în modalități mici, mărunte, obișnuite. Și când în final va veni sfârșitul, nu va părea ca o prăbușire, ci ca o sosire. Asta... asta înseamnă să îți închei bine cursa.

ÎNCHEIERE.

PRIMUL PAS TREBUIE FĂCUT AZI

Mulți oameni par să creadă că moștenirea este doar ceva cu care te confrunți „mai târziu” în viață. Dar când viața încetinește în sfârșit sau când ești mai mare, lucrurile ar trebui să aibă mai mult sens. Dar adevărul este că moștenirea nu așteaptă. Ea se construiește chiar acum. De fapt, ea deja se acumulează de ceva vreme. Ea se vede în acele momente banale, de zi cu zi. Se vede în felul în care vorbești când ești epuizat, în felul în care reacționezi când lucrurile merg cu totul prost și în ceea ce te aude familia ta spunând despre Dumnezeu când nu încerci să impresionezi pe nimeni. Aceste momente par mici și neînsemnate, dar sunt cele care chiar rămân ca moștenire atașată de numele tău.

Știu că mulți oameni citesc astfel de lucruri și simt imediat o presiune ciudată. Este ca și cum ai fi brusc „în urmă” sau ar trebui să-ți repari întreaga viață până marțea viitoare. Dar, ca să fim sinceri, nu așa lucrează Dumnezeu. El nu Se așteaptă să-ți schimbi întreaga existență dintr-o dată. El îți cere doar să faci următorul pas. Doar unul. Nu ai nevoie de un cont bancar uriaș sau de un plan impecabil pe 50 de ani, ca să lași în urma ta o moștenire cu impact real. Nici măcar nu trebuie să repari fiecare greșeală din trecut. Ceea ce contează cu adevărat este să umbli *astăzi* cu Isus. Aici începe adevărata schimbare.

Și, dacă simți că ai întârziat în joc, află că nu ești singurul. Da, majoritatea oamenilor simt asta. Dacă ai regrete, ei bine, asta face parte din a fi om. Dumnezeu știe oricum toată povestea vieții tale. El lucrează cu ceea

ce este real, chiar cu lucrurile complicate ale vieții, nu cu o versiune „perfectă” a ceea ce *noi* ne-am fi dorit să se întâmple în viețile noastre.

Moștenirea crește prin credincioșia ta de zi cu zi. Ea are de-a face cu a spune adevărul, nu cu a-l ascunde; cu a admite că nu deții controlul (și totuși ai încredere în Dumnezeu). Are de-a face cu a cere iertare și a o oferi cu adevărat altora, chiar și atunci când este ultimul lucru pe care ți-ai dori să-l faci. Are de-a face cu a le permite oamenilor să vadă că credința ta face parte din viața ta reală, nepoleită, nu doar ceva „ordonat și pus la punct”, acel tu pe care îl ții bine pieptănat într-o cutie.

Eu m-am temut că, dacă îmi recunosc păcatul, mai ales în fața copiilor mei adolescenți sau adulți, atunci ei și-ar putea pierde respectul față de mine. Dar am descoperit

că adesea lucrurile stau tocmai pe dos. Copiii mai maturi își dau seama deja că părinții lor nu sunt perfecți. Părinții trebuie să recunoască acest lucru, să-și iubească copiii și să le ofere un exemplu evlavios. A prețui vestea bună că toate păcatele noastre sunt acoperite de Hristos aduce pace și apropiere relațională.

Oamenii nu au nevoie de tine ca să fii un super-erou. Ei trebuie doar să știe unde să meargă atunci când viața devine grea. Trebuie să vadă că tu chiar te bazezi pe harul lui Dumnezeu.

Dacă ești puțin mai în vârstă, nu lua asta ca pe un fel de avertisment. Gândește-te la aceste lucruri ca la o permisiune – permisiunea de a încetini în final; permisiunea a spune lucrurile care contează cu adevărat; permisiunea de a clarifica ce poți și – asta este cea mai importantă parte – de a lăsa în

urmă lucrurile pe care nu trebuia să le ții pentru totdeauna în tine.

Iar dacă ești mai tânăr, nu te amăgi crezând că subiectul discutat aici este pentru „mai târziu”. Felul în care trăiești acum deja învață pe cineva ceva. Obiceiurile pe care le construiești, felul în care gestionezi frica, felul în care vorbești despre Dumnezeu... toate sunt văzute de cineva. Cineva învață de la tine, indiferent dacă încerci să dai o astfel de învățătură intențional sau nu.

Nu poți alege cât timp mai ai de trăit, dar poți alege cum vei trăi azi. Așa că începe din acest punct. Umblă azi cu Isus. Încrede-te în El în ce privește lucrurile care te-au ținut treaz noaptea trecută. Iubește-i pe oamenii din fața ta. Fii sincer. Odihnește-te când ești obosit. Acest fel de viață poate că nu pare mare lucru la exterior, dar este genul de viață care chiar durează.

Vreau să închei cu o rugăciune simplă:
*Doamne, Te rog, ajută-l pe cititorul meu
umblă astăzi cu Tine. Ai grijă de familia
lui. Dă-i pace adevărată acolo unde se simte
copleșit acum. Iar când munca lui se va în-
cheia în sfârșit, fă-l să-și găsească odihna
doar în Tine. Amin.*

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație creștină non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altor credincioși, astfel:

1. Recomandă mai departe această carte!
2. Scrie o recenzie pe pagina noastră de internet de unde ai descărcat această carte.
3. Vizitează pagina noastră de internet la **magnagratia.org** și află mai multe despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 450 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.
4. Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând profilele noastre de social media și abonându-te la noutăți pe email, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.
5. Roagă-te pentru noi.
6. Donează și ajută-ne să mergem mai departe. Donațiile se pot face online pe pagina noastră de internet.

Pentru orice alte informații, scrie la contact@magnagratia.org.

magnagratia.org

